

בש"פ 5653/19 - עמוס דב סילבר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5653/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: עמוס דב סילבר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד בתיק עמ"י 60754-08-19 מיום 29.8.2019
שניתנה על ידי כב' סגן הנשיאה יעקב שפסר

בשם המבקש: עו"ד אורי קורב

החלטה

1. לפניי "בקשה בהולה למתן רשות לערור על החלטה במעצר ימים".

המבקש הוסגר מאוקראינה ביום 18.8.2019, לאחר שנחשד בביצוע עבירות סמים חמורות במסגרת "פרשת הטלגראס". יוער כי המבקש נמלט מרשויות אכיפת החוק באוקראינה ונתפס לאחר מכן. בית משפט השלום (השופט ע' מיכלס) הורה על מעצרו של המבקש למשך 12 ימים לצרכי חקירה. בית המשפט המחוזי (השופטת ה' עובדיה) דחה את עררו של המבקש אך העמיד את תקופת המעצר על עשרה ימים. בתום התקופה, המשיבה ביקשה להאריך את מעצרו של המבקש פעם נוספת: בית משפט השלום (השופטת ש' דקל נוה) האריך את המעצר בעשרה ימים נוספים, עד ליום 5.9.2019; בית המשפט המחוזי דחה את הערר (השופט י' שפסר); והבקשה שלפניי היא בקשת רשות לערור על החלטה זו.

2. הטענה העיקרית בבקשה שלפניי היא כי מאחר שהמבקש החליט לשמור על שתיקה בחקירה והצהיר על החלטתו זו, אין להחזיקו במעצר לצרכי חקירה. על פי הטענה, פעולות החקירה היחידות שאינן "טכניות" (קרי, מיצוי

מידע דיגיטלי), הן פעולות חקירה ביחס למבקש עצמו, אך מאחר שבכוונתו לשתוק – אין הצדקה להמשך מעצרו. המבקש טען כי המטרה היחידה של המעצר בשלב זה היא "לשבור את שתיקתו ובפועל לרמוס את זכותו החוקתית". עוד צוין, כי חקירת הפרשה נמשכה תקופה ארוכה לפני המעצר, והמשטרה כבר הודיעה על החלטתה להעמיד את המבקש לדין: החלטה זו עמדה בבסיס הסגרתו של המבקש לישראל, ופורסמה גם בהודעת דוברות המשטרה. לשיטתו של המבקש, הערכאות הקודמות כשלו בהגנה מלכתחילה על זכות השתיקה ושגו בכך שלא נתנו דעתם לדבר ולא התייחסו לפעולות החקירה הקונקרטיות.

3. לא מצאתי ביסוס הולם לטענות כבדות משקל אלו. למעשה, הערכאות הקודמות בחנו לגופן את פעולות החקירה המתוכננות, עיינו בדוחות החקירה, ואף השוו את התכנון לביצוע. כל השופטים שדנו בעניינו של המבקש התרשמו כי המעצר אכן נחוץ לצורכי חקירה. בניגוד לרושם שמתקבל מקריאת הבקשה, לפיו החקירה הושלמה זה מכבר, השופטים שדנו בפרשה חזרו והדגישו את הצורך בפעולות החקירה ואת נחיצות המעצר. בהחלטתו מיום 18.8.2019, הזכיר השופט מיכלסאת החשש מפני שיבוש החקירה (לרבות השפעה על עדים), וצוין כי נדרשות פעולות חקירה חשובות שצפויות להימשך זמן לא מבוטל: חלקן נוגעות לעורר, חלקן טכניות, והיתר קשורות לגביית עדויות מאחרים. הדיון בפני השופטת עובדיההתמקד בשאלת צורכי החקירה, ובהחלטתה מיום 21.8.2019 נקבע כי "אמנם בעת הזו ישנן פעולות חקירה הנדרשות ביחס לעורר זה במסגרת חקירתו וכי אין מנוס מהארכת מעצרו לצורך ביצוע פעולות אלה".

4. הנושא נדון כמובן גם במסגרת הדיון בהארכת המעצר, ואף התחדד שם. השופטת דקל נוההתרשמה כי:

"המבקשת פעלה במרץ לקידום החקירה, בוצעו פעולות חקירה רבות שקידמו את החקירה ועיבו את החשד כלפי החשוד. עם זאת, נוכח מורכבות החקירה, נותרו לביצוע עוד 14 פעולות חקירה, שחלקן פעולות חקירה המורכבות מפעולות רבות, ומהן 10 פעולות חקירה דורשות את נוכחות החשוד [...] יש להשלים לפחות חלק ניכר מפעולות החקירה המפורטות בדו"ח הסודי, כאשר החשוד נתון במעצר" (החלטה מיום 27.8.2019).

אשר לטענת השתיקה של המבקש בחקירה, הפנתה השופטת למסמכים במ/2 ו-במ/3, אשר אינם בפניי, אך ההנחה היא כי מדובר בראיות רלוונטיות.

השופט שפסר, בדונו בערר על החלטה זו, הוסיף וקבע:

"לא זו בלבד שלא מצאתי כל יסוד לטענה לפיה מיועד המעצר כדי לשבור את רוחו של העורר תוך פגיעה בזכויותיו החוקיות והחוקתיות, אלא שהרושם המתקבל מבחינת פעולות החקירה המבוקשות מלמד כי מדובר בבקשת מעצר מאוזנת ומידתית המביאה בחשבון את צורכי החקירה אל מול זכויותיו של העורר. פעולות החקירה המפורטות בדוח החסוי אכן מלמדות כי מלכתחילה היתה מוצדקת הבקשה שהוגשה" (החלטה מיום 29.8.2019).

5. הנה כי כן, אין ביסוס עובדתי לטענה כי המעצר נועד "לשבור את שתיקתו" של המבקש. התשתית לדיון בבקשה שלפניי היא החלטותיהן של הערכאות הקודמות, והחלטות אלה אינן מעוררות חשש לעיוות דין. אף השאלה העקרונית הנטענת אינה מתעוררת בנסיבות אלה, ועל כן לא נמצאה לי עילה ליתן למבקש רשות לערור לאחר ששתי ערכאות כבר

הכריעו בעניינו (ראו והשוו: בש"פ 3691/19 אל סייד נ' מדינת ישראל (31.5.2019); בש"פ 7221/18 לוי נ' מדינת ישראל (14.10.2018); בש"פ 7149/18 פופוב נ' מדינת ישראל (14.10.2018)).

לפיכך הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ב' באלול התשע"ט (2.9.2019).

ש ו פ ט
